

RACHEL HENGOVÁ

**KLUB
SEBEVRAHŮ**

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ

LEDA 2019

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď dílem autorčiny představivosti, nebo byly využity beletristickým způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými i mrtvými, s příběhy, výrobky, institucemi či lokalitami je čistě náhodná.

SUICIDE CLUB

First published in Great Britain by Sceptre,
an imprint of Hodder & Stoughton Ltd
(Hachette UK Company), London, 2018
Copyright © 2018 Qingpei Rachel Heng
Translation © Jana Jašová, 2019
Cover art © Ondřej Červenka, 2019

ISBN 978-80-7335-580-7

*Věnuji svému otci
Geoffreymu Hengovi
(1957–2017)*

*Než poznáš pravou laskavost,
je nutno mnohé pozbýt
a spatřit budoucnost rozpuštěnou
jak zrnka soli v horké polévce.
Všechno, cos považoval za jisté,
s číms počítal a cos přepečlivě střežil,
ať zmizí – abys cítil,
jak skličující je poušť
mezi oázami laskavosti.*

Naomi Shihab Nyeová:
„Laskavost“

PŘEDEHRA

V pokoji bez oken stál muž. Na sobě měl uhlově černý smoking, který mu v ramenou seděl přímo dokonale. Až na láhev a krabičku zápalek u jeho nohou byla místnost viditelně prázdná.

Někteří z těch, kdo sledovali večerní vysílání, si v tu chvíli udělali pauzu – v domnění, že došlo na blok reklamy nebo upoutávek. Jiní, uchvácení formálností mužova oblečení nebo možná odhodlaným leskem jeho očí, se dívali dál. Vyslechli si, jak se ten pán jmenuje, čím se živí a jak je starý. Byli seznámeni s tím, proč hodlá udělat to, k čemu se právě chystá. Dostalo se jim informace, jak dlouho a obtížně k onomu rozhodnutí dospíval a proč tu s nimi nechce trávit dalších dvě stě let. Slyšeli jeho ujištění, že jeho blízcí o plánovaném činu vůbec nic netuší, padlo i pár slov o tom, proč si pro danou příležitost oblékl sváteční oděv.

Když podivín ve smokingu domluvil, zvedl ze země láhev. Obrátil do sebe její obsah s takovou vervou, až mu ohryzek pod vrásčitými záhyby krku poskakoval. Po posledním doušku věnoval neviditelnému obecenstvu dlouhý, mlčenlivý pohled.

„Nedávají nám na vybranou,“ pronesl konečně. „PevnáPokožka™, TvrdéSvaly™. A ty ustavičné náhrady. Jen považte, o kolik jednodušší kdysi bylo, když člověk vzal v kuchyni nůž, řízl se do žíly a pozoroval, jak život vyprchává.“

Všímavější diváci zaznamenali čúrek průzračné kapaliny, který mu při těch slovech vytekl z koutku úst.

„Něco se musí od základu změnit. Když nás připravují o možnost zvolit si smrt, berou si tím naše životy.“

Vzápětí škrtl sirkou. Pod bledým světlem zářivky se zamihotal plamínek.

„Nemůžu jinak.“

Hořící zápalkou se dotkl vyplazeného jazyka. Plamínek jako by se na okamžik ocitl v rozpacích, kam dál. Muž se však mocně nadechl a oheň vzplál, sežehl celou ústní dutinu prosycenou alkoholem, pronikl hrdlem i dutinami. Zbytek už se obešel beze slov.

1

Dort byl obrovský, třípatrový, nazdobený máslovým krémem a posypaný záplavou rudých kvítků. Vznášel se na skleněném podnose uprostřed sálu.

Nikdo na něj nezaváděl řeč, natož aby se na něj odvážil zírat. Tu a tam se ale leckterý host na chvíli zastavil u stolku s pitím, předstíral, že zvažuje nabídku zeleninových šťáv, jež se tu dnes večer podávají, a nenápadně po té nádheře pošilhával.

Todd stál věrně po Leině boku, v ruce štíhlou flétnu s bledým ovocným nápojem.

„Báječná oslava,“ prohodil, jako by odpovídal na nepoloženou otázku. Pozvedl sklínku a zahlaholil: „Skvělé pití. Koktejl Spirulina mi moc chutná!“

Nepřítomně se usmála. Klouzala očima po shromáždění a prohlížela si tmavomodré šaty, stříbrné šperky i vkusné obleky v desítkách odstínů šedé. Rudé kvítky na dortu jí připadaly jako kapky krve v jinak bezkrevné místnosti. I všechny ty snědé obličejové lemované zářivými prameny vlasů, správně hydratované a s náležitým rozložením lícnicích kostí se jí dnes zdály nějak popelavé.

Podle všech dostupných měřítek zažívá úspěch. Večírek se bezpochyby povedl.

Hlavně nesmí zapomenout rozdávat úsměvy. Ve zdravém těle zdravý duch.

„Tak tady jste! Můj oblíbený páreček!“

„Natalie!“ Todd rozzářeně pokývl příchozí na uvítanou.

Rozevlátá žena políbila vzduch v blízkosti jejich tváří se zdrženlivostí celebrity, která milostivě svolí, aby si ji obdivovatelé vyfotili. Nejdřív poctila Todda, pak Leu, avšak dávala si bedlivý pozor, aby se jejich pleti nedotkla ani letmo.

„Vypadáš... páni... úžasně!“ švitořil Todd a každé jásavé slůvko podpořil příkývnutím. Lea potlačila choutky popadnout ho pod krkem a na chvíli ho stisknout, aby zmlkl nadobro.

Jenže když ona vážně vypadá úžasně. Její pozdrové šaty se ve světle svíček mihotají indigovou modří. Působí dojmem, jako by ji návrhář do té štíhlé temné nádhery nalil tak, aby látku vyplnila po celé délce.

A tak po ní Lea šlehla nuceným úsměvem a v duchu zrekapitulovala vlastní zjev. Srovnala své rovné černé vlasy s jejími lesklými hnědými loknami (ty Nataliiny byly bujnější a nezkrotnější), svou tmavou pleť s Nataliinou bledou a pihovatou (a tím pádem citlivější na ultrafialové záření a náchylnější ke kožním melanomům, takže v tomhle bodě má Lea do budoucna nesporně výhodu). Navíc Nataliin obličej byl hranatý a podlouhlý, což jí spolu s nápadnými horními řezáky dodávalo poněkud kobyly vzhled, kdežto ona se nikdy úplně nezbavila dětské baculatositi. Její tváře byly oblé a měkké, dočista postrádaly ostré rysy. V dívčím věku ji to rozčilovalo, nicméně dnes si toho patřičně považovala. Mezi tolika živci přibližně stejného věku, jejichž těla byla téměř shodně tvarovaná, se dá odlišit výhradně zajímavým obličejem.

„Ale prosím tě, nemaž mi med kolem pusy,“ mávla rukou Natalie. „Copak nevidíš ty vrásky?“ Ukázala si na hladké růžové tváře. „Jasně že jo, takže zdvořilost stranou. Měla jsem příšerný týden, prostě příšerný... Ten běs mě určitě připravil aspoň o čtvrt roku z počtu. Radši to ani nebudeme rozebírat.“

Stiskla rty do škvírky. Všechno nasvědčovalo tomu, že právě tohle téma by teď ráda nadnesla ze všeho nejvíc, ale dvojice přátel to okatě nechápe.

„Leo!“ vyhrkla najednou. „Tak pověz mi, co je nového! Ty jsi teda... věčně v sobě něco tutláš.“ Loupla upejpvavým pohledem po Toddovi.

„Věř mi, že bych si ráda uchovala aspoň špetičku tajemství. Jenže s kamarádkami jako ty...“

Vyprskly smíchy. I Todd se tomu rýpnutí zasmál. Jejich smích byl zvučný a nakažlivý, valil se sálem s vervou vodopádu, jako zlatá stuha se proplétal mezi přítomnými a nutil je, aby se po nich otáčeli. Zaujal všechny hosty, kteří si až do té chvíle byli v životě jistí svým postavením, ale teď zničehonic cítili, jako by něco postrádali.

K pobavené trojici se brzy připojili další přátelé a popichování neutuchalo. Leu co nevidět čeká zásadní povýšení v práci, a tak mluvila o tom, že všechno hravě zvládne, i když si párkrát postěžovala, o kolik víc práce jí vedení naloží. Čekala, až tu novinu každý vstřebá, číhala na reakce, které zpráva vyvolá. Jasmine musela pochopitelně okamžitě vyrukovat s varováním, že povýšení zaměstnanci musejí počítat s tím, že proti nim dosavadní kolegové začnou brojit. Což se koneckonců přihodilo právě jí, když se stala prvním živcem v jejich firmě, který to dotáhl na ředitelské křeslo ještě před dosažením stovky.

Hovor utichl a hosté se usilovně měřili pohledy ve snaze najít nový námět. Někteří vytáhli tablety.

„Poslyšte,“ ozvala se Natalie a spiklenecky ztišila hlas, „viděli jste to?“ Pohodila vlasy a bujně lokny kolem sebe rozvířily slabou kokosovou vůni. Na to, že byla dosud plně organická, měla šiji pevnou a hladkou. Jako slabiny závodního koně, napadlo zlo-
myslně Leu.

„Co jako?“ zeptala se.

Natalie protočila panenky a zatáhla ramena, zatímco hvězda večera si s uspokojením všimla, že levé rameno nosí kolegyně trochu níž. Napřímila se proto do celé své výšky a blažilo ji, že hedvábný top bez rukávů dává dnes vyniknout jejím pevným pažím i symetrii klíčních kostí.

„To video přece,“ odpověděla Natalie.

Nikdo nezvedl hlavu od tabletu, avšak Lea cítila, jak nálada v sále ztuhla. Znovu si připomněla odhodlaný pohled onoho muže v černém obleku a jeho dokonale temné zorničky. Jako oči ryby. A vybavila si i ústa plná ohnivého žáru roztékajícího se v hněd, červeň a čern. Tělo pohlčené dýmem a plameny.

„Proboha,“ zabručel dlouhán s předpisově mahagonovou pleť. Napil se vitaminového stříku a zachvěl se. „Musíme o tom zase mluvit, Natalie?“

To bude ten její nový snoubenec, napadlo Leu. Prohlédla si ho od hlavy k patě a zvlášt se zaměřila na postoj a svalstvo. Ocenila inteligentní tmavé oči, dlouhé řasy i elegantní široké čelo.

„No co? Beztak na to všichni myslí,“ ohradila se kolegyně.

„Zajisté, bylo to tragické, tak tragické. Copak by na to mohli nemyslet?“ přizvukoval snaživě Todd.

„No právě!“ vyhrkla Natalie.

„Jsou odporní,“ podotkl někdo poblíž.

„Nechutní.“

„Je to trestné.“

„A teď si představte, že se na to dívaly děti!“

„A co my? Představte si, kolik měsíců nám sebralo, že jsme museli koukat na takovou hrůzu!“

„To se ví! Pomyslete na to, co takový zážitek udělá s hladinou kortizolu.“

„Prostě divadýlko, tak to musíme brát.“

„Ale spáchat to takhle veřejně?! Je mi špatně, jen si na toho chlapa vzpomenu.“

Vtom to ucítila i Lea: představila si kyselou pachut spáleného masa a kouř štípající do očí. Oči plné mužova podivně nezlomného odhodlání a hlubokého zármutku. Něco se v ní pohnulo. To bude odpor, blesko jí hlavou. Prožitý šok.

„Jsi v pořádku?“ obrátil se na ni Todd. „Nějak jsi zbledla.“

Všichni na ní ulpěli účastným pohledem.

„Ach!“ vyhrkla Natalie, celá vykulená předstíranou starostí. „Když už to teda Todd nakouzl, všimla jsem si toho taky... Jakou máš hladinu vitamínu D, zlato? Jestli není úplně tip top, mohla bych ti doporučit solidní kliniku.“

„Hladiny vitamínů si udržuju perfektní, díky,“ odpověděla Lea a přešla tu chabě zastřenou urážku. „Vážně díky, ale svou kliniku bych nikdy nezradila. S Jessii se známe dlouho. Přidělili ji naší rodině, když matku povýšili na viceprezidentku.“

„No ovšem,“ zamumlala kolegyně. Pak semkla rty a začala zase tlachat s ostatními.

Vždyť ono tě neubude, když budeš milá. Aspoň se snaž.

Já se přece snažím, odpovídala jí v duchu Lea. Doopravdy se snažím. V žaludku jí zaškubalo. Představila si matčin obličej, tenké zarmoucené vrásky vystupující kolem koutků očí. A pak v hlavě znovu zaslechla její hlas: *Vrásky způsobuje ztráta elasticity pokožky. Je to důsledek opotřebení a poškození, které se sice dá Nápravami oddálit, ale ne zcela potlačit.*

Její za všech okolností praktická máti. I teď, třicet let po smrti. Páteř si uchovala až do samého konce vzpřímenou, jemné vlasy byly stále černé jako havraní peří. Přesto si je měsíc co měsíc dávala stříhat na ježka. Její pleť si udržela vláčnost daleko líp, než bylo dopřáno jejím hubenějším vrstevnicím, které vypadaly sešle už o pár desetiletí dřív. I její svaly zůstaly pevné, nohy hladké a pěstěné, světle fialové rty plné. V tom spočívaly výhody postavení ředitelky společnosti GlobalTalent a přístupu k benefitům čtvrté úrovně.

Uju se dožila sto čtyřiceti dvou let – o čtyřicet dva víc, než teď slaví Lea. V její generaci to znamenalo slušný věk: táhlo jí už na šedesát, když začala Druhá vlna. Pro Leu by však smrt v pouhých sto dvačtyřiceti byla selháním. Za běžnou metu se dneska považuje tři sta let.

Nepromarni to. Dala jsem ti všechno. Všechno, co nemohl mít tvůj bratr. Matčin hlas k ní nyní promlouval tišeji, ale dcera

v něm nadále slyšela bolestivý podtón, který ji vždycky spolehlivě přiměl poslouchat. Bolest hrozící otevřít rány, které ani tolik desítek let nezacelilo.

Rozhlédla se po místnosti – po těch hladkých zářivých účesech, čelech bez vrásek a vzpřímených zádech. Tihle krásní a zazobaní milovníci života se tu spolu tlumeně baví, zdvořile se na sebe usmívají a čas od času si přiřuknou skleničkami. Nejdřív sledovala prvotřídní vitaminové nápoje perlicí v jejich jiskřivých flétnách, poté se zadívala na vysoký strop a na ničím nerušený výhled na město pod nimi. Prostory, jež si na tenhle večírek pronajala, se obvykle používaly jen pro velké firemní akce, nicméně zasloužilí zaměstnanci fondu ZdravoInvest – čili i ona – si je mohli při výjimečných příležitostech rezervovat pro soukromou potřebu.

Ne, nic jsem nepromarnila, ubezpečila se. Máti by na ni byla zaručeně hrdá.

„Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví! Hodně štěstí, milá Leo, hodně štěstí, zdra-víí!“

Sál vybuchl hromovým potleskem. Blesky fotoaparátů šlehaly. Oslavenkyně se usmívala přesně tak, jak ji to Uju učila před osmaosmdesáti lety: *Oči! Musíš se usmívat očima, jinak to vypadá, že to nemyslíš vážně.*

Poté se chopila nože a zařízla ho do spodního patra dortu. Polystyrenová pěna pod tlakem plastového ostří zavržala. Lea se sice v duchu otřásla, ale navenek se dál svědomitě usmívala.

2

Chodník se slil v potok hnědé a šedé, jak tudy muži i ženy v kabátech kráčeli jako zasmužilý útvar: lokty přitisknuté k bokům, hlavy sklopené, oči upřené na paty chodce před sebou.

Neměla tušení, co jí vlastně přimělo vzhlednout. Snad něco ve vzduchu – vůně léta, které zvolna předávalo vládu podzimu, nebo první štípance chladu ve tvářích. Možná útlé kotníky ženy před ní, zahalené v síťovaných punčochách. Anebo zbytky vzrušení ze včerejšího večírku, jež jí dosud kolovalo v žilách, touha obejmout pohledem celou šíři ulice i šmolkovou barvu ranní oblohy.

Když ho spatřila, plíce jí div nevypověděly službu. Přecházel silnici kousek před ní. Pohyboval se jako zpomalený film, jako by si ani neuvědomoval nesnáze způsobované davu chodců, kteří ho chtě nechtě museli obcházet. Lea postřehla podrážděné obličejy těch, kdo se vychýlili z obvyklé bezmyšlenkovité trasy. Slyšela netrpělivé mlaskání jazyků, vnímala jejich znechucené pohledy. On si toho přesto nevšiml a šoural se nemotorně dál, jeden těžkopádný krok za druhým.

Tenhle lhostejný stařec rozhodně nemůže být její otec. A přece od něj nedokázala odtrhnout zrak. Neuniklo jí, jak jeho kdysi černé vlasy zešedivěly. Jak mu prořídly a jejich neudržované koncečky se vzadu na vrásčitém krku krouť. Zaostrila na křivku jeho brady, kterou tehdy tuk obaloval mnohem víc. Náhle sklopil bradu na hrud' a chytil se prsty za nos, jako by se chystal ponořit pod hladinu. Tohle gesto bylo nezaměnitelné.

Píchlo ji u srdce. Pak pocítila tlak na bránici a knedlík v krku. Osmaosmdesát let od chvíle, kdy zmizel bez rozloučení, a zničehonic je zase tady. Šine se na druhou stranu ulice, jako by nikdy neodešel.

Nech ho jít, slyšela ve dvanácti Ujinu radu. Musíme ho nechat jít. Po tom, co udělal, to tak bude lepší. Už do našeho života nepatří.

Dav unášel starce navzdory jeho pomalému tempu dál a dál. Teď už přešel na protější chodník, mizel opačným směrem. Za chvíli se jí ztratí z dohledu docela.

Matka měla tehdy pravdu a ani teď se na tom nic nezmění. Zvláště v tuhle chvíli. Všechno, kvůli čemu Lea celá desetiletí dřela, se začínalo vyplácet. Dělala to s její podporou, za pomoci vštípené disciplíny, to bezesporu, ale i navzdory otci. Navzdory všemu, co byl zač a co jim provedl.

Kousla se do dásně a vcucla tkáň mezi zuby. V tomhle příšerném rozpoložení si začala klestit cestu davem.

„Dávejte pozor, ženská!“ Do hrudi ji udeřilo něčí rameno.

Vzdaluje se. Jenom díky tomu šourání ho ještě neztratila z očí. Byl jako oblázek v proudu, čeřící kolem sebe vlnky. Viděla už pouze vrcholek jeho šedivé hlavy, pohupující se mezi lidským stádem.

Přechod byl odtud dost daleko. Vytahovala hlavu jako žirafa a dál se cpala davem kupředu, ale on mezitím došel k rohu na opačné straně ulice a brzy jí zmizí úplně. Uhnula doprava.

Pardon. Omlouvám se. Pardon, pardon. Promiňte.

Ocitla se na kraji chodníku. Auta se řítily kolem – za jejich tónovanými skly sedí ti dostatečně mocní, kteří smějí jezdit i v dopravní špičce. A její otec se na protější straně chystá zahnout, chystá se znovu z jejího života zmizet napořád. Už po druhé za osmaosmdesát let ho ztratí.

Vtom se v proudu aut objevila mezera. Vrhla se do ní.

Probudil ji povědomý chlad maličkých elektrod upevněných na holou kůži.

„Lea Kirinová, stáří sto let.“

Větu pronesla žena ve vínovém stejnokroji Pečovatelů, stojící u jejího lůžka. Sotva zvedla oči od tabletu, ukázalo se, že jsou tmavé, v barvě vlhkého mechu.

„Dodatečně všechno nejlepší k narozeninám. Povíte mi, co se vám stalo?“ zeptala se.

„Šla jsem do práce. Měla jsem zpoždění –“ Lea se zarazila. Práce. Prezentace pro Muska. Strnula a pokusila se posadit, ale bylo jí, jako kdyby dostala ránu palicí... Aby jí tak opuchl mozek. „Kolik je hodin?“

Pečovatelka jí položila ruku na rameno. Dotek byl vlídný, ale překvapivě silný. Hlava pacientky klesla zpátky na polštář.

„Co se stalo?“ trvala na svém osoba v uniformě. „Proč jste tak narychlo vstoupila do vozovky?“

Zahlédla jsem otcův obličej v davu. Jeho propadlé tváře i hubený krk. Lea se rozpomněla na tenké bílé obálky, které jí každých pár měsíců kdosi strkal pode dveře – na zákonná potvrzení, že nadále není známo, kde se pohřešovaný nachází. Úřady po něm pátraly i po tolika desetiletích. A on se přitom potlouká přímo tady ve městě?

„Spěchala jsem do práce. Víte, měla jsem zpoždění...“ zopakovala a v hlavě jí bzučelo jako v úle, „... a chtěla jsem to vzít zkratkou. Jenže ta auta... ta auta nezastavila.“

Pečovatelka ji pozorovala se zachmuřeným obočím. Nad nosem se jí rýsovala hluboká vráska. Lea jí už chtěla poradit, aby se nemračila, protože je zapotřebí uchovat si neutrální výraz, pokud má pleť zůstat vláčná. Bylo však znát, že ta dáma si ji udržuje v dobrém stavu, hydratovanou a s vyrovnaným pH.

„Jak zlé to bylo? Budu potřebovat nějakou náhradu?“ zhrozila se pacientka. Dokázala dlouho vydržet s původními končetinami, což byl na stoletou ženu celkem výkon. Když však osoba vedle lůžka dlouho významně mlčela, povšimla si Lea bílých pruhů na vínovém rukávu její uniformy.

„Z jakého jste oddělení?“ zeptala se jí.

Pečovatelka na to nic, pouze ťukla na displej. Červená nahrávací kontrolka se rozblikala. „Takže jste šla pozdě do práce...“ ověřovala si.

„Ano,“ přikývla Lea. „Proč vám na tom tolik záleží?“ Její srdce se sevřelo dřív, než otázku vyslovila. *Narišení 109a: Nebezpečné přecházení vozovky na neoznačených místech.*

„Poslyšte, já vím, že jsem měla použít přechod,“ hájila se. „Ale když se podíváte do mé složky, lehce zjistíte, že mám čistý rejstřík. Jeden drobný přestupek, to přece zase tolik neznamená, no ne?“

Pečovatelka se na ni zadívala s hlavou ke straně. „Kde jste to chtěla přejít?“ Její chladný pohled nemínil couvnout ani o píď.

„Někde na Broadwayi. U křižovatky s Třicátou druhou. Možná s Třicátou čtvrtou.“

Nehty té osoby opět zatukaly na naleštěnou obrazovku tabletu.

„A kde pracujete?“

„V obvodě 1 – západ. Co na tom záleží? Neodpověděla jste mi – jak zlé to se mnou je? Budu v pořádku?“ Lea pod pokrývkou roztáhla prsty a cítila, jak pokožka mezi nimi povoluje. Zavrtěla i prsty u nohou. Potom se pokusila ohnout kolena. Dráty elektrod kolem ní zašustily jako stébla trávy. Tělo nejspíš funguje tak jako vždycky, aspoň pokud dokáže posoudit. Jenže to se těžko určí s jistotou. Náhrady prý každému připadají normální.

Na stěnách visely plakáty v tenkých rámech, důvěrně známé a uklidňující. Tepna obalená tukem, jako by na sobě měla huňatou ponožku („MASO ZABÍJÍ!“). Obnažené potrhané vazy („VYVARUJTE SE PRUDKÝCH DOPADŮ!“) i vsudypřítomná zářící rudá oční bulva („OVOCE – NEJRIZIKOVĚJŠÍ FAKTOR DIABETICKÉ SLEPOTY“). Zapuštěná stropní světla zalévala místnost hřejivou, ale důslednou září zasahující do všech zákoutí. Lea brzy poznala hudbu, která se tu linula z neviditelných reproduktorů: *Moře a mandolína*, skladba označená jako jedna z nejkonejšivějších melodií posledního desetiletí. I tak cítila, jak se

jí zvedá hladina kortizolu. Co tady ta osoba dělá? Rozhodně ne obvyklou práci. Nejistě se rozhlédla po pokoji, ale krom lůžka v něm nebylo nic, žádný nábytek ani jiné vybavení.

„Obvod 1 – západ,“ zopakovala Pečovatelka. „Tak proč jste chtěla přejít právě na tom místě?“

„Cože?“ Protože jsem ho uviděla, odpověděla jí v duchu Lea. Protože jsem o něj nechtěla zase přijít. Jenže tohle vyslovit nesmí.

„Proč jste se pokusila přejít právě tam? Tak byste došla dál na východ.“

„To je směšné. Musím do práce.“ Pacientka se posadila.

Uniformovaná žena ji mlčky pozorovala. Po pár vteřinách natukala do tabletu další poznámku, načež přístroj zavibroval a vysunul papír.

„Váš léčebný plán,“ oznámila nakonec. „Neutrpěla jste žádná poranění, jen pár modřin daných tím, jak jste omdlela a upadla. Pouhý šok. To auto se o vás sotva otřelo. Jeho senzory našťestí fungovaly bezchybně.“

Papír připadal Lee jako průsvitný rýžový plátek, který se může v příští vteřině rozplynout. Vyšetření shrnul elegantně vykrouženými poukazy na „index týlního zakřivení“ a „ventromediální čelní lalok“ v nápadně červené kurzívě.

„Budete muset docházet na následnou terapii,“ podotkla Pečovatelka.

Lea se znovu začetla. Očí jí klouzaly sem a tam, avšak nic z toho sdělení jí nedávalo smysl. Prapodivná léčba. Každý týden se má dostavit na kliniku, kde jakživa nebyla, a chybí i předepsaná medikace. Ta zpráva dokonce neobsahuje ani rozpis rehabilitačních cvičení.

„Co to má být?“ vyjekla a vzhlédla.

Jenže to už žena ve stejnokroji vyklidila pole.

Pacientka list otočila a udělalo se jí mdlo. Zařadili ji pod Dozor. To je přece pitomost! Je vyloučené, aby se lidé v jejím postavení ocitli na seznamu Dozorovaných. Tam se vyskytují úplně

jiné existence – ne že by někoho takového znala, ale zpravidla to byli nespolehliví jedinci, kteří se opakovaně rozváděli, byli nezaměstnatelní nebo intelektuálně narušení. Těmhle protispoločenským žvlům se žítí zajídalo, kdežto Lea život miluje. A navíc pracuje ve ZdravoInvestu. Miluje život i svou práci jak se patří, to snad Ministerstvo musí vědět, ne?

A pak pochopila: úřad dospěl k názoru, že do vozovky vstoupila úmyslně.

Podrážděně si odfrkla. Zavrtěla hlavou a začala si sundávat elektrody. Bílá kolečka se ani příliš nevzpouzela, odlepovala se z tmavé pokožky s uspokojivým mlasknutím. Pacientka je narovнала na hromádku na lůžko, s drátky úhledně srovnanými tak, že jejich lepkavé hlavičky trčely doprava jako okvětní plátky bílých růžiček.

Oblečení našla složené vedle postele. Když vzkouzla do spodního prádla, zachytila svůj odraz v nablýskané ploše zdejších hladkých stěn. Bezděčně se narovнала, zatáhla břicho, napnula svaly. Je dokonalým ztělesněním ideálního živce. Ona – a pod Dozorem! Tohle si s někým vyřiká, a co nejdřív!

Plíce se jí rozpínaly až k páteři, dech se vracel k normálu. Nejdřív to ale probere s Jessií. Údržbu měla naplánovanou na čtvrtek, takže na tu podivnou předepsanou léčbu nedojde. Jessii se může chválabohu svěřit se vším a ona Ministerstvu bezodkladně vysvětlí, že všechno je jen obrovské nedorozumění, a doloží to dokumentací z Leiny příkladné medicínské i motivační anamnézy. A pak ji ze seznamu Dozorovaných vyškrtne. A kdoví, třeba by po nich mohla požadovat i písemnou omluvu.

Leina kancelář se nacházela v mrakodrapu uprostřed obvodu 1. Osmdesát prosklených pater zaplněných stoly i lidmi a v tom nejvyšším hrdě sídlila firma Kapitálová obchodní společnost ZdravoInvest. Na zdejší obrovské katedrále úřednického prostoru, vytesaného z hekticky upachtěných ulic, bylo něco pozoruhodného. Při vstupu do majestátní haly ji z toho vždycky trochu

zamrazilo. Když vzhledla, zahlédla podrážky nablýskaných polobotek, sokly recepčních pultů a glazovaná dna kořenáčů s pokojovými květinami. Na tom pohledu bylo cosi obnaženého a zároveň živoucího. Takhle odzdola se všichni ti lidé i jejich kultovní předměty nacházeli vysoko nad ní a nějak zranitelní. Nejednou přišla do práce v předstihu, jen aby měla čas pozdržet se chvíli v hale a pokochat se tím zjištěním. Jenže dneska to nešlo.

Zatímco ji rychlovýtah vynášel vzhůru, poslouchala Jiangovy rozčilené vzkazy v hlasové schránce. Po levé straně se kolem ní míhali lidé, monitory a kóje, které turbokabina slila v jedinou rozmáchlou šmouhu. Napravo od ní se rýsovalo město, les kovu a skla sahající málem až k nebi.

Takhle vysoko od země se rozpomněla na zvláštní pohled, který jí ta uniformovaná osoba ráno věnovala. Něco na jejích uhýbavých očích i na jejím bledém monoetnickém obličejí Leu znepokojovalo. Dokonce ani obvykle tolik příjemný pohyb zdviže v ní dnes ten neklid nedokázal rozptýlit.

Když dorazila do kanceláře, byl už šéf na místě. Z pošukování kůže na čele vyrozuměla, že má náladu ještě horší, než se děsila. Jiang byl jinak na svou pleť nesmírně opatrný.

„Hrozně moc se ti omlouvám,“ vyhrkla na uvítanou, aby zamezila výčitkám. „Za hodinu budeš mít tu prezentaci na stole, slibuju. Je skoro hotová. Musím jenom zaktualizovat údaje za poslední hodiny.“ O té nehodě ani slovo. Mohlo by to ovlivnit její předpokládané povýšení. Kdepak, dneska bude dělat, jako by se nechumelilo.

Jenže on se mračit nepřestal. Nerozčiloval se, tak jako nikdo z téhle budovy. Všichni tu měli na paměti, že hněv posiluje oxidační degeneraci. Napadlo ji, jestli by šefovi neměla doporučit vhodná dechová cvičení.

Ukázal na pohyb před její kanceláří. „Co tady chtějí?“

Napohled všechno vypadalo jako vždycky. Slušivě oblečení kolegové upřeně sledovali obrazovky, na nichž problikávaly sloupce zelených čísílek, nebo seděli v kójiích ticha se zavřenýma

očima, případně spolu konstruktivně diskutovali v prosklených zasedačkách. Prosluněné prostory se vyznačovaly vysokou mírou efektivity.

„Kdo?“ znejistěla.

A pak si jich všimla. Dvou neznámých v oblecích. Jeden byl bledý a štíhlý, s vlasy sčesanými dozadu tak, až mu mizely pod límcem košile. Jeho společník měl tmavou pokožku, nápadný nos a postavu atleta. Jejich obleky byly tmavě šedé – vcelku vkusné, pomyslela si –, a přece ne z oněch drahých látek, jaké nosili její klienti. Svírali v rukou tablety jako Bible a hleděli přímo na ni.

„Jsou tady už od rána a každého se na tebe vyptávají. Prý se svolením Ministerstva. Nějakého pododdělení, o kterém jsem v životě neslyšel. Piš si, že klientům se tohle zamlouvat nebude. Mně úplně stačí, že se nám tu potulují nepovolané osoby, ale kdyby se zákazníci dozvěděli, že máme kontrolu z Ministerstva, to by byl teprve –“

Po čem pátrají? A jak se sem dostali tak rychle? nechápala Lea. Cestou z kliniky jsem se přece nikde nezastavovala.

„Takže... co mi k tomu povíš? Provedla jsi něco? Měj na paměti, že jsi v téhle firmě pod přísahou. Jde o...“ Jiang ztišil hlas ještě víc, „... zfalšované prodloužení? Protože jestli se ti přihodilo něco podobného, znám jednoho šikovného chlapíka. Ne osobně, to dá rozum. Víš přece, jak to chodí. Udržuju si širokou síť kontaktů.“

„Ne!“ odmítla Lea. „Žádné falšování. Víš... měla jsem ráno... jistou nehodu.“

„Nehodu? A máš něco nahrazeného?“

Cosí v hlase nadřízeného Leu přimělo, aby se na Jianga bedlivě zadívala. Četla v jeho tváři záblesk něčeho nepatřičného... že by vzrušení? Šéfova obvyklá Maska ale zůstávala pevná, jen s lehkým nádechem obav.

„Ne! Jsem úplně v pořádku. Vždyť se na mě podívej. Tohle je prostě směšné,“ odvětila. Se zdvořilým, leč pevným úsměvem,

který vyhradila klientům bez kapitálu potřebného pro stanovenou délku života, vyšla z kanceláře do společných prostor.

„Dobré dopoledne, pánové. Přejete si?“ oslovila dvojici v šedých oblecích.

Hubeňour s ulízanými vlasy otevřel pusu, jako by se chystal promluvit, ale přerušilo ho odkašlání svalnatého společníka. Zase mu sklaplo.

„Obdržela jste plán léčby,“ spustil ten druhý. Jeho svěží pleť bez poskvrnky svědčila o neomezeném přístupu k antioxidačním procedurám. Zřejmě na Ministerstvu zastává vyšší funkci.

Lea z jeho pokožky nedokázala odtrhnout zrak. Doslova zářila, připomínala nablýskané ořechové dřevo. Zatoužila vrazit tomu chlapovi facku a zanechat na té fešácky lesklé pleti rudý otisk.

„Co tady děláte?“

Dvojice si vyměnila pohledy. Ukázalo se, že přitahují nežádoucí pozornost. Leini zdvořilí kolegové, až dosud zdánlivě ponoření do čilého investování, byli ve skutečnosti příliš potichu, než aby mohli doopravdy uskutečňovat milionové obchody.

„Jsem AJ,“ představil se ten s dokonalou pleťí. „A tohle je můj spolupracovník GK.“

Jeho protějšek, který něco pilně ťukal do tabletu, vzhlédl.

„Vyslali nás sem na pozorování,“ navázal AJ. GK se znovu sklonil nad přístroj a Lea měla nutkání ho napomenout za nedbalý postoj. S takhle ohnutou páteří na Ministerstvu nejspíš dělá leda nějakého podržtašku.

„Tady se totiž obchoduje, pánové. Víte vy vůbec, kdo jsou naši klienti? Neměli byste nás rušit.“

Namísto odpovědi oba jako na povel vytáhli lejstra potištěná stejně rudou kurzívou jako léčebný plán, který dostala od Pečovatelky. Tyhle papíry však byly menšího formátu, jelikož obsahovaly stručný nápis: *Právo dozoru*. A ještě zlaté razítko ve tvaru srdce uprostřed. Povolení Ministerstva, jak naznačoval Jiang.